

[Iver Poulsen.]

deles ikke fortrudt. Vi står stadig væk ved, hvad vi sagde ved første behandling, nemlig at på grund af den økonomiske situation, som regeringen har ført os ud i, kan vi gå med til optagelse af et lån i udlandet, når pengene investeres i produktionsapparatet herhjemme; derfor kunne vi gå med til halvdelen af dette lån, så vi har aldeles ikke fortrudt noget. Hvis den sidste halvdel — den, der skal gå til noget ubestemt — var sløjftet, ville vor stilling selvfølgelig have været en ganske anden.

Med hensyn til fortolkningen af professor Carl Iversens manglende udtalelser synes jeg nu, at når en mand i den stilling nægter at udtale sig og siger, at enhver må tænke selv over sagerne, så må jeg da have lov til at tænke selv og give udtryk for, hvad jeg tænker.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-3 og ændringsforslaget om indsættelse af en ny paragraf
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående ændring i lov om „Ungdommens uddannelsesfond“s forvaltning og virksomhed [Af Morten Lange m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 507, fremsættelsen i tidenden sp. 1907).

Sagen sattes til forhandling.

Undervisningsministeren (Helweg Petersen): I sin fremsættelsestale til forslaget om folketingsbeslutning angående ændring i lov om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed udtalte det ærede medlem hr. Morten Lange, at det ville være ønskeligt med en noget længere gyldighedsperiode, før den pågældende lov tages op til revision.

Heri er jeg ganske enig med det ærede medlem.

Den sidst vedtagne lov om ungdommens uddannelsesfond er jo fra 31. maj 1961, det vil sige, at den kun har fungeret i godt og vel halvandet år.

Hertil kommer, at denne lov repræsenterede en overordentlig stor ændring i forhold til tidligere. I virkeligheden var der jo tale om et helt skred i offentlighedens holdning over for støtten til ungdommens uddannelsesfond.

Det kan være rimeligt at erindre om, at bevillingerne til en videregående uddannelse forhøjedes fra i alt 18 mill. kr. årligt til i alt 63 mill. kr. årlig — hvoraf 39 mill. kr. skulle anvendes til stipendier og 24 mill. kr. til lån.

Det beløb på 1 mill. kr. årlig, der derudover ydedes til støtte for gymnasieelever, forhøjedes til 4 mill. kr. årlig, og således, at beløbet ikke længere er til rådighed alene for tilskud til dækning af rejse- og opholdsudgifter, men i al almindelighed kan anvendes til stipendier.

Nyt var det også, at fonden inden for et beløb af 4 mill. kr. kunne refundere 75 pct. af beløb, der af kommunerne ydedes som stipendier til elever over den undervisningspligtige alder i 8. hovedskoleklasse, i 9. klasse og i den 3-årige realafdeling i offentlige og private skoler.

Selv om der af det samlede beløb på 71 mill. kr., der står til uddannelsesfondens rådighed, skal dækkes udgifter, som tidligere var placeret på andre konti på statsregnskabet, kan man betegne det, der skete, som næsten revolutionerende. Når det var muligt at samle praktisk taget hele folketinget om